

ντέφι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΚΟΡΟ ΜΕ ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΣΟΥ

ΓΙΑ
ΤΟ
ΜΑΝΟ
ΛΟΙΖΟΥ

ΑΣ ΚΟΜΙΛΑΡΕΙ
Ο ΑΝΤΑΜΟ

100 ΔΡΧ.

120 ΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΓΟΜΟΡΑ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΣ ΚΩΣΤΑ;
ΘΑ ΔΙΔΕΙΝΕ ΤΑ "ΒΡΩΜΙΚΑ"
ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!...
ΠΑΡΑΛΙΓΟ
ΝΑ ΠΩΓΟΥΜΕ
ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΕΓΩ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΝΑ ΠΩΓΩ ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ
ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΤΙΠΟΤΑ! ΤΩΡΑ
ΧΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑ ΜΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΥΡΙΕ
ΚΟΒΟΥΜΕ, ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ,
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΣΑΥΤ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΑΜΕ,
ΤΑ ΟΥΦΟ ΤΑ ΚΛΙΣΑΜΕ,
ΤΙΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ ΤΙΣ
ΜΑΖΕΨΑΜΕ, ΤΟΥΣ
ΜΠΑΡΟΒΙΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΑΜΕ.
ΤΙ ΑΛΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ,

Ν'ΑΚΟΥΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ
ΤΟ ΡΑΔΙΟ, ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ:
"ΜΙΝ ΙΦΙΝΙΤΙ ΤΙ ΣΚΙΠΙΔΗ ΣΙΣ
ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ ΠΙΡΤΙ ΣΙΣ
Ι ΒΡΙΜΙ ΜΠΙΝΙ Ι ΠΙ ΤΙ
ΠΙΡΙΘΙΡΙ"

"Η ΤΟ ΑΛΛΟ:
"ΠΙΤΙΣΤΙ ΤΙ ΔΙΝΤΡΙ
ΠΙ ΙΝΙ ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ
ΣΠΙΤΙ ΣΙΣ"
"Η ΤΟ:
"ΠΡΙΣΤΙΤΙΨΤΙ ΤΙ
ΔΙΞΙΣ
ΤΙ ΔΙΞΙΣ ΔΙΝΙ
ΣΙΙ"

ΚΩΣΤΑ
ΑΠΟΦΕ ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, ΕΚΛΥΤΟ
ΟΡΓΙΑ, ΑΚΟΛΑΣΙΑ
ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ
ΑΜΑΡΤΙΑ
ΑΣΕΛΓΕΙΑ

ΕΝΤΑΞΕΙ!
ΘΑΣΕ ΠΑΡ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΣΟΧΟ, ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΚΑΖΑΜΠΛΑΥΚΑ,
ΣΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ,
ΤΟ ΜΑΚΑΟ, ΤΟ ΜΠΡΟΥΞ
ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ,
ΔΗΛΑΔΗ: ΘΑΣΕ
ΠΑΡ ΣΤΗΝ
ΠΛΑΚΑ

ΦΥΓΑΜΕ! ΠΑΜΕ!
ΠΑΜΕ ΕΚΕΙ ΠΩ ΞΕΚΟΙΛΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΕΖΑ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΝΕΥΧΙΑ ΤΗΣ
ΝΥΧΤΑΣ ΞΕΣΚΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΟΤΑΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΕΥΘΩΜΕ
ΜΕ ΤΑ ΑΧΑΛΙΝΩΤΑ ΣΤΙΦΗ
ΠΩ ΠΟΔΟΠΑΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ
ΑΘΩΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΑΜΕ ΝΑ
ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΒΡΩΜΕΡΟ
ΡΥΤΧΟΣ ΜΑΣ ΣΕ ΖΕΣΤΗ
Η ΡΟΔΙΝΗ ΣΑΡΚΑ
ΓΥΜΝΩΝ
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ
ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ
ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ,
ΣΑΝ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΝΑ ΚΥΛΙΣΤΩΜΕ
ΣΤΗ
ΛΑΣΠΗ

ΝΑ
ΓΙΝΩΜΕ
ΝΟΜΟΙ
ΝΤΑΒΑΤΣΗΔΕΣ
ΒΙΑΣΤΕΣ
ΝΑ
ΠΕΣΟΥΜΕ
ΧΑΜΗΛΑ

SPILIA TU SOKRATI
TA TSOKARA
TU SOKRATI
TAKATA TU SOKRATI

ΓΚΡΙΚ ΦΟΛΚ
ΝΤΑΝΣΕΣ

ΕΔΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΑΝΤΡΕΣ ΤΗΣ
ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ
ΦΡΟΥΡΑΣ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ,

ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΗ Η
ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

ΠΑΝΚ
ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΚ

ΠΡΟΣΟΧΗ
ΣΧΟΛΙΑΣΜΩΝ
ΠΡΕΣΒΕΙΩΝ

ΦΛΟΚΑΤΙ ALL ΓΟΥΛΕΝ
FRANTZONAL
ΓΚΡΙΚ
ΦΑΙΝ
ΦΟΥΝΤ

DAM
ΝΙΟΥ ΓΟΥΕΙΒ
ΚΙ ΕΤΣΙ

ΕΔΩ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ
ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ

ΑΧΤΟΥΓΚ
ΑΧΤΟΥΓΚ
ΕΞΕΙΣΟΙ
ΔΥΟ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΕΧΩ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ
ΤΟΥ ΙΚΑ
ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΕ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ
ΑΛΛΑ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ...

ΜΕΣΑ
ΓΙΑ
ΕΞΑΚΡΥΒΣΗ

ΚΙΟΜΟΣ!
Η ΠΛΑΚΑ ΔΙΑΤΗΡΕΙ
ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ
ΚΑΛΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΝΤΕΦΙ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 3645.582
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΣΤΕΜΗ ΣΚΟΥΡΑΕΤΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΑΤΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΝΑΣΙΟΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ
ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308
ΑΤΕΛΙΕ
ΑΚΜΗ
ΚΕΡΑΜΙΚΟΥ 51

ΤΕΥΧΟΣ 3
10-11/82
ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ	3
ΣΧΟΛΙΑ	4-11
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΟ ΛΟΪΖΟ	12-14
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ	15-18
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	19-21
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	22-23
ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ-ΒΛΑΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ	
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ	24-27
23ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	28-30
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ	31-36
ΣΒΗΝΕΙ Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΞΕΦΤΑΕΙ	37
ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	38-39
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΤΙΒΑ	40-41
ART PEPPER	42-44
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	45-49
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	50-51
Η ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ	52-55
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	56-57
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-65
ΓΡΑΜΜΑΤΑ	66-71

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΟΥΜΕ

Παρ' όλο που η αρχική μας επιθυμία ήταν να βγάσουμε το ΝΤΕΦΙ κάθε μήνα, μέχρι τώρα δεν τα καταφέραμε. Για ένα βασικό λόγο: ενώ δεν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα ύλης, υστερούμε οργανωτικά. Ειδικά για το τρίτο τεύχος, η μεγαλύτερη καθυστέρηση έχει να κάνει με το φόρτο των 2 συναυλιών του Λυκαβηττού και την σωματική κόπωση που άφησαν πίσω τους.

Θα προσπαθήσουμε σιγά - σιγά να εξασφαλίσουμε μια ταχτικότητα, που να μας βολεύει όλους, κι εσάς που το διαβάζετε κι εμάς που το γράφουμε.

Φωτογραφίες εξωφύλλου: Ο Γιώργος Κόρος σε μια εκδήλωση στη Δαύλεια (Φωτ. Σ. Ελληνιάδης) Πάνος Γαβαλάς - Ρία Κούρτη στο Λυκαβηττό (Φωτ. Προβολή) Μάνος Λοίζος.

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο 1.200 δρχ.
Για έξη μήνες 600 δρχ.
Επιχειρήσεις 2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων 900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:

Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΛΑΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

BELLE MAISON

ΦΩΚΑΙΑΣ 6 (ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ) τηλ. 8819830-8837752

ΚΑΙ ΕΝΩ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΓΥΝΩΣΤΗ ΣΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΜΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ...

BELLE MAISON

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ ΒΡΑΔΥ
ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΕΞΟΔΟ ΦΙΝΑΛΕ

τραγουδούν:

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΜΕΛΗ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΓΙΑΦΑ ΣΑΝΤΥ ΚΑΡΑΙΣΚΟΥ Κ.ΔΑΒΒΕΤΑΣ

παιζουν:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ - ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
(ακορντεον) (κλαρίνο)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΘΙΕΛΗΣ - ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΑΡΜΑΓΟΣ
(μπασο) (ακουστ. κιθάρα)

Τ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - Σ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ - Ζ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ
(ντραμς) (μπουζουκι) (μπαγλαμαδακι)

ΤΙΜΗ ΦΑΓΗΤΟΥ δρχ. 750

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ δρχ. 450

J. Hill των Culture

Με αφορμή 4 τηλεοπτικές εκπομπές, που προβλήθηκαν

Το κείμενο αυτό γράφτηκε με αφορμή τη γαλλική τηλεοπτική σειρά «Η μνήμη ενός λαού» που πρόβαλε η ΕΡΤ στα μέσα της άνοιξης. Δημοσιεύεται με καθυστέρηση —για λόγους πληθώρας ύλης— κι ίσως φαίνεται μερικούς μήνες πιο πίσω από τις τελευταίες εξελίξεις. Αλλά έστω κι αν στο μεταξύ εμφανίστηκαν ραδιοφωνικές εκπομπές και προγραμματίστηκαν κι άλλα τηλεοπτικά ντοκυμανταίρ, γράφτηκαν κείμενα και κυκλοφόρησαν κι άλλοι δίσκοι, το πρόβλημα της μαύρης μουσικής είναι τοποθετημένο παρά-ξένα. Αξίζει λοιπόν, τώρα πριν νάναι πολύ αργά, να προσπαθήσουμε να δώσουμε μια εικόνα της.

του Νίκου Σαββάτη

1. Η μνήμη ενός λαού;

Το ταξίδι έγινε το 1979. Με κατεύθυνση νότια από νοτιοανατολικά τρία τηλεοπτικά συνεργεία διασχίζουν τις τέσσερις πατρίδες —στη σειρά. Ξεκίνημα στη Βόρεια Αμερική, όπου γεννήθηκε το μπλουζ. Μετά η Τζαμάικα, που δε χρειάζεται να επαναλάβουμε, είναι η Πατρίδα του Ρέγκε. Ύστερα, για βαθύτερες ρίζες, η Αφρική με τη Νιγηρία, αντιπροσωπευτικό πεδίο της σύγκρουσης ανάμεσα στο παλιό και το καινούργιο, την παράδοση και το μέλλον της Αφρικάνικης μουσικής. Το τέρμα ήταν η Βραζιλία, όπου οι Αφρικάνικες ρίζες είναι ακόμη ζωντανές στην άγρια χαρά για τη ζωή που εκφράζει η σάμπα. Μέσα από αυτό το πλατύ φάσμα μαύρης

μουσικής η σχεδόν τετράωρη τηλεοπτική σειρά του Κλώντ Φλεουτέρ προσπαθούσε αν όχι να διηγηθεί την ιστορία ενός λαού, τουλάχιστον να ξαναβρεί ένα κομμάτι της ψυχής του. Ο τίτλος της σειράς ήταν *Η μνήμη του Μαύρου Λαού*.

Παρά τις καλές προθέσεις, στην αφετηρία και την κατάληξη, η «αποστολή» έχανε το στόχο της. Θλιβερά στην *Αμερικάνικη Περιπέτεια* όπου το υλικό αντιστεκόταν. Πρόβαλε την απαίτηση να γίνει σεβαστό το ΔΙΚΟ ΤΟΥ νόημα κόντρα στην ασεβή τάση του μοντέρνου τηλεοπτικού ντοκυμαντέρ να ισοπεδώνει τα πάντα στη δική του αντίληψη για το θέαμα. Τόσα χρόνια μαύρης ιστορίας δεν μπορούν να σβηστούν τόσο εύκολα. Ούτε να χωρέσουν στην παραγμένη επιφάνεια ενός πενήντάλεπτου φιλμ, όπου οι οπτικές κι ηχητικές πληροφορίες κυκλοφορούν με την ιλιγγιώδη ταχύτητα της τηλεοπτικής «αντίστιξης». Ο τελευταίος αιώνας της «αφομοίωσης» των μαύρων από την αμερικάνικη κοινωνία, έτσι ή αλλιώς, είναι αρχείο χωρίς όρια. Διαλέγοντας απ' αυτό και σχεδόν στην τύχη παλιά και σύγχρονα ντοκυμανέτα ο Φλεουτέρ προσπαθεί να σχεδιάσει ένα κοινωνιολογικό δεδομένο. Και δεν μπορεί να δει, ότι το μπλουζ δεν επιβάλλει ένα σταθερό σχέδιο στη μαύρη Αμερική. Απλά μεταβάλλεται αδιάκοπα, αλλάζοντας το κέντρο, τα θέματα, τον τόνο, την παραγωγή και τη διανομή του.

2. Μια στιγμή αλήθειας.

Το μπλουζ έχει όγκο και βάρος. Σαν κομμάτι μιας περήφανης φυλετικής παράδοσης ανήκει οριστικά στην ιστορία. Όχι, δεν είναι νεκρό σήμερα, που οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στο χρώμα και τις τάξεις έχουν σπρωχτεί πιο μακριά. Το ύστατο δώρο του βορειοαμερικανικού πολιτισμού μπορεί να είναι το ανακάτεμα της καφέ-ω-λαί-ωσης*. Αλλά έστω και μέσα σ' αυτή τη σύγχυση, μαύροι (και λευκοί) έχουν ακόμη-πολλά ποτάμια να περάσουν. Τα μπλουζ πρότειναν τη σκληρή αλήθεια τους κόντρα στην «αισιοδοξία» του βιομηχανοποιημένου τραγουδιού με τέτοια εμμονή, που το ανάγκασαν ν' αλλάξει πολλές φορές χρώμα και πρόσωπο. Κι η αλήθεια τους ακούγεται πάντα σαν πεμπτουσία της μαύρης μουσικής: πως η ψυχική κατάσταση των στερημένων και των καταπιεσμένων γίνεται κατάφαση στη ζωή, την ελπίδα και την κίνηση. Ή πως η δύναμη του καθαρού αισθησιασμού λυτρώνει το βάρος του θρήνου και της μελαγχολίας σε απλή, πρωτόγονη, εμφατική μουσική. Σ' αυτά τα χιλιάδες παθιασμένα, γυμνά, αυτοσχέδια, οργισμένα, μοιρολατρικά, κυνικά, συναισθηματικά, ως τα όρια της τρέλλας και ρεαλιστικά, ως την τραχύτητα του ψευδίσματος τραγουδία, που ακόμη με (μας) σκοτώνουν.

Σήμερα τα μπλουζ μπορεί να δείχνουν αναχρονιστικά, αλλά μόνο γιατί είναι αναπόσπαστα από την προσωπικότητα κάθε μουσικού. Η αρρώστια των μπλουζ ήταν η μανία της μοναδικότητας—όχι η κατάθλιψη της εξομοίωσης. Κι απ' αυτή καμμία δύναμη ισοπέδωσης δεν μπόρεσε να τα γιατρέψει. Ακόμη κι όταν το αμερικανικό περιβάλλον γινόταν λιγότερο καταπιεστικό, το μπλουζ έμεινε προσηλωμένο στο ίδιο πνεύμα, την απελπισία-στη στιγμή-της-επιβίωσης. Και η βιομηχανία του δίσκου, που τρέφεται από τις λαϊκές μουσικές, δημιουργούσε όλο και περισσότερες γέφυρες ανάμεσα στη μαύρη μουσική και τα λευκά ακροατήρια.

Μαύροι μπλουζίστες γίνονταν σταρ και λευκοί μπλουζίστες τους συναγωνίζονταν αντάξια. Λευκοί ρόκερ έκαναν τα μπλουζ των δασκάλων βαρύ πυροβολικό τους κι άνοιγαν το δρόμο και προς τις δύο κατευθύνσεις. Όλο το λευκό ροκ που βγήκε από το μπλουζ ζει μόνο σε σχέση με το πρωτότυπο (πόσο μένει πιστό στο «γράμμα» ή πόσο αποκλείει από το πνεύμα του;). Όμως, όταν όλα αυτά είχαν τελειώσει, φάνηκε ότι οι λευκοί ρόκερ έκλεψαν το σκοτεινό κόσμο των μπλουζ μόνο για να τον διακοσμήσουν με τη δική τους τρέλλα. Μαζί με τις ρίζες ξέθαψαν και το πρόβλημα.

Πρόβλημα τόνου, φυσικών ή θεατρικών ρυθμών, αληθινής αφιέρωσης ή ψεύτικης δέσμευσης, δεξιοτεχνίας ή επιδειξιομανίας, πάνω απ' όλα πρόβλημα ύφους. Έπρεπε να πάψουν οι λευκοί να αναφέρονται στα μπλουζ, για ν' αποδειχτεί ότι σ' αυτή τη μουσική, τα πάντα είναι προσωπικά κι αναντικατάστατα. Κανένας (μαύρος ή λευκός) δεν τραγουδάει σαν τον Ρόμπερτ Τζόνσον. Οι «νεγρισμοί» του Τζάγκερ, η παράνοια του Κλάπτον είναι σημάδια μιας μάταιης αγάπης. Η ομορφιά των τραγουδιών του Τζόνσον αποκαλύπτεται στη λιτότητα του

πρωτότυπου. Κανένας μπλουζίστας (ούτε κι ο Ρ. Τζόνσον) δεν καυχιέται τόσο επίμονα για τον αντρισμό του όσο ο Μάντυ Γουώτερς. Σαρκώνοντας ένα ένα τα γράμματα της λέξης ANTPAS κάνει το Mannish boy σχεδόν εφιαλτική, σωματική επίδειξη. Μ' ένα τραγούδι του μπορεί να σβήσει την ένταση και την παρωδία σεξουαλισμού ενός ολόκληρου ροκ κονσέρτου. Πουθενά αλλού, μόνο σε άλλες λαϊκές μουσικές, δε θα βρούμε την-αμεσότητα-της-γιورتής-στο-παίξιμο, την απλή χαρά της δεξιοτεχνίας που ακούω στα υπεράνθρωπα σόλο του Γουώλτερ Χόρτον, ή του Κλίφτον Σενιέ. Και τι άλλο θα μπορούσε να εκφράσει τον πόνο, τη διάλυση του σώματος και το αργό κατρακύλισμα στο θάνατο καλύτερα από το θρηνητικό φαλσέτο του Σκιπ Τζέημς;

Το μπλουζ είναι κάτι σαν μουσική «χειροτεχνία» κάθε μπλουζίστα. Η πνοή από την κολασμένη ψυχή κάθε τραγουδιστή γίνεται χειροπιαστή, σωματική μουσική. Κυριολεκτικά, με το μπλουζ οι αποστάσεις ανάμεσα στην καρδιά, το στόμα, τα δάχτυλα και τα πόδια μικραίνουν. Αλλά αυτή η καθαρή μορφή ξεχωρίζει όχι μόνο από τη μουσική που παίζουν οι λευκοί αλλά και από τη μουσική που οι ίδιοι οι μαύροι σήμερα διαπραγματεύονται με τη βιομηχανία του δίσκου. Και σ' αυτή την άχρωμη ή καφέ-ω-λαί, άψυχη ή χωρίς προσωπικότητα παραφθορά της μηδενιστικής ανεμελιάς του φανκ δεν υπάρχουν αποστάσεις, παρά μόνο ανάμεσα στις φτέρνες, τους γοφούς, τους ώμους εσένα και του διπλανού σου στην πίστα. Μαζί με τους λίγους μαύρους μουσικούς που ξεχωρίζουν απ' αυτή τη μουσική, γινόμαστε, αναπόφευκτα, αρνητικοί: όχι άλλα τεχνολογικά μιξάζ μηχανικών ρυθμών! Δώστε μου κάτι από τη μοναδικότητα, την ιδιοφυία και τα κότσια του παλιού τεχνίτη. Μια στιγμή αλήθειας του μπλουζ.

3. Μουσική για εικόνες

Η αλήθεια των μπλουζ είναι αντιθεαματική. Στο φιλμ του Φλεουτέρ, ο Τζων Λη Χούκερ κι ο Μπιγκ Τζόου Γουίλιαμς, με το βάρος του χρόνου πάνω στο σώμα και τη μουσική τους, έρχονται σαν ζωντανά μνημεία του μπλουζ. Τραγουδούν κομμάτια της ιστορίας τους, της ιστορίας μιας πάλης μιας ολόκληρης φυλής για επιβίωση: κόντρα στη μανία της φύσης (Backwater Blues του Μπιγκ Τζόου), κόντρα στις δυσκολίες του δρόμου και το ξερίζωμα από τον αγροτικό νότο στο βιομηχανικό βορρά (Hobo Blues του Τζων Λη), κόντρα στην ίδια την καταραμένη ψυχή (Never get out of This Blues Alive του ίδιου). Αλλά κινηματογράφηση του μπλουζ δε σημαίνει απλή καταγραφή των στοιχείων του ύφους: η τραχειά φωνή, η ενιάχορδη κιθάρα και το δραματικό αξελεράντο του Γουίλιαμς είναι εκεί, όπως κι η ελαττωματική άρθρωση, το «σφυροκόπημα» στις χορδές και τα τρομακτικά ερωτικά βλέμματα του Χούκερ... Το ντοκυμανταίριστικο μάτι του Φλεουτέρ συλλαμβάνει πιο εύκολα τους σπασμούς της ηδονής, που ο αιδεσιμώτατος Αλ Γκρην προκαλεί στους πιστούς του με το τελείως προσωπικό του πάντρεμα της σόουλ και του γκόσπελ. Αλλά η εικόνα των δύο μεγάλων και δημοφιλών μπλουζμεν είναι ενοποιημένη στη μιζέρια και τα γερατιά. Οι ευρω-

παίροι κάπως έτσι πλησιάζουν τα μπλουζ. Κι αυτή η στάση, η μαζοχιστική σχεδόν υπογράμμιση του Περιεχόμενου, κινδυνεύει να καταστρέψει το τζαμαϊκανό επεισόδιο της σειράς. Ευτυχώς, όμως, μόνο μια φορά.

Δε μιλάω για την ιδέα ότι η μαύρη μουσική μαγειρεύεται στην κουζίνα, που, σίγουρα, έχει πλάκα. Όπως ο αμετανόητος περιπλανώμενος Μπιγκ Τζόου Γουίλιαμς δείχνεται να τραγουδάει στην κουζίνα του, έτσι και το μαχητικό και πολιτικοποιημένο τζαμαϊκανό τρίο Culture δοκιμάζει τις αρμονίες του This Train στην κουζίνα τους. Οι μουσικοί του ρέγκε δεν θ' αρνηθούν ποτέ τον παραλληλισμό της μουσικής τους με το φαγητό. Ο πιο γνωστός ορισμός του ρέγκε ανήκει στον Τουτς Χίμπερτ: «Ρέγκε είναι κάτι καθημερινό, όπως το φαί που τρώμε. Εμείς το παίρνουμε, του βάζουμε μουσική και το κάνουμε χορό». Το πρόβλημα παρουσιάζεται όταν ο Φλεουτέρ δυσπιστεί στον ορισμό, που λίγο αργότερα προσπαθεί να αρθρώσει ο Τζόζεφ Χιλ των Culture. Ο τραγουδιστής χάνεται σε «κρυπτικές» δηλώσεις για την επικοινωνία του λαού με το βασιλιά (με το Θεό) μέσα απ' τη μουσική. Κι ο Φλεουτέρ μ' ένα τέχνασμα του «συνειρμικού» μοντάζ κόβει από το πρόσωπό του σ' έναν έφιππο τροχονόμο του Κίνγκστον που ρυθμίζει την κυκλοφορία με τις ίδιες ακριβώς χειρονομίες. Αυτή η ψευδοσημειολογική

διάθεση είναι τελείως άσχετη με το ρέγκε. Σαν σύνθετη λαϊκή κουλτούρα η μουσική αυτή μπορεί να είναι πραγματικός παράδεισος για τους στρατευμένους, χαμένη παιδική χαρά για τους μουσικολόγους κι αληθινό λουκούλειο γεύμα για τους εθνολόγους του φανταστικού. Υφαίνοντας ετερόκλητα στρώματα ιστορίας, παράδοσης και μύθου, οι απόκληροι της Τζαμαϊκά κατάφεραν σχεδόν το ακατόρθωτο. Να βγουν από το γκέτο και να γίνουν διεθνείς βρίσκοντας την πολιτιστική τους ταυτότητα. Μ' ένα τόσο έμμοιο, πεισματικό και παλλόμενο μίγμα μουσικής που θα λειτουργούσε όχι μόνο σαν ενωτική δύναμη πλάι στους αγώνες του Τρίτου Κόσμου για χειραφέτηση, αλλά και σαν αντιστροφή του «εκπολιτισμού» της αποικιοκρατίας.

Ρέγκε είναι η παράδοση του αμερικάνικου ρυθμ-εντ-μπλουζ και της σόουλ χωνεμένη σ' ένα τροπικό ροκ-εντ-ρολ με τονισμούς στο 2ο και 4ο μέρος του μέτρου. Οι μελαγχολικές μελωδίες κι οι χαλαρές αρμονίες της Καραϊβικής με τη μνήμη των αφρικάνικων ρυθμών να πάλλεται απειλητικά, άγρια, δολοφονικά σχεδόν για τ' αυτιά και τα μυαλά των μη μυημένων. Η επανάληψη σύντομων μουσικών φράσεων ως τα όρια της ύπνωσης, πέρα από τα όρια της αντοχής, ώσπου ο πόνος κι ο φόβος του ακροατή λύνεται μαγικά στον αφηρημένο χώρο και χρόνο των φυσικών δονήσεων. Το ρέγκε τραγουδάει την έκσταση των ανθρώπων του γκέτο από την ασφυκτική καθημερινότητα στα αποκαλυπτικά οράματα, που γεννούν μια χιλιαστική ανάγνωση της Βίβλου και το αδιάκοπο κάπνισμα του καλύτερου χόρτου στον κόσμο. Η ψυχή του ρέγκε είναι το ομαδικό πνεύμα της τζαζ, η ενότητα-μέσα-στο-συλλογικό-αυτοσχεδιασμό, όχι η βασανισμένη προσωπικότητα του μπλουζίστα. Τα πάντα παρασέρνονται απ' αυτή τη ροή, χωνεύονται μέσα στο I and I, το συλλογικό Εγώ. Κι όλοι μπορούν να συμμετάσχουν: «το ρέγκε έχει ψυχή για τους νέους και τους γέροντες», τραγουδάει ο Τουτς. Και ο τρόπος που ο Γουίνστον Ρόντνεϊ (Μπέρνινγκ Σπίαρ) (παρα)καλεί όλη την κοινότητα να μπει μέσα στην εξαγνιστική τελετουργία του, μια μουσική που γεφυρώνει τον 20ο αιώνα με παλιές αφρικάνικες ρίζες, το αποδεικνύει. Φαντάζομαι, ότι κανένας τζαμαϊκανός δεν μπορεί να αντισταθεί στα υπέροχα αυτά come on του, που ακούω στο People Get Ready ή στο Fade out του Children.**

Σε κάθε ντοκυμανταίρ —καλό ή κακό— για το ρέγκε φαίνεται η επιθυμία αυτής της μουσικής για εικόνα. Η Τζαμαϊκά είναι, πράγματι, το τέλειο ντεκόρ. Δεν είναι μόνο όμορφο νησί αλλά και σκηνή των αντιθέσεων που σπαράζουν ένα μικρό τριτοκοσμικό κράτος στη δύσκολη καθημερινή επιβίωσή του. Όμως και το πρόσωπο των μουσικών πρέπει να συμπληρωθεί: η μαχητική τους θετικότητα μπορεί να περισσεύει από τους στίχους, αλλά η αληθινή τους στάση, το άντε-γαμηθείτε του γκέτο, ανήκει μόνο στην εικόνα. Στους δίσκους το τραγούδι του Τζόζεφ Χιλ ακούγεται παράξενα αποστασιοποιημένο. Ο «μηχανοδηγός» των Culture, αυτού-του-τραίνου-από-ζόρικούς-ρυθμούς-και-ράστα-προπαγάνδα-του γκέτο, είναι από τους λίγους που μπορούν να

Milton Nascimento (Φωτ. αρχείου «NTEΦΙ»)

συναγωνιστούν τον Γουίνστον Ρόντνεϊ σε αυθαιρεσία και ξεσπάσματα ιδιοσυγκρασίας (βλ. ιδιοφυΐας). Μπορεί να μεταμορφώσει την πιο φριχτή καθημερινότητα σε βασανισμένο τραγούδι. Στο στούντιο, που η ταινία δείχνει τους Culture με μια παρέα μουσικών του Κίνγκστον να παίζουν το This Train και το Natty Dread Taking Over, ο Χιλ είναι ένας αληθινός δραματικός εκτελεστής. Χρωματίζει το τραγούδι του με τις απλωμένες, λυμένες κινήσεις του ρέγκε και βρίσκει την πρωτόγονη αμεσότητα που μόνο αμιγώς ηχογραφήσεις (Africa Stand Alone) μας είχαν υπονοήσει. Αλλά ο Ρας Μάικλ και οι Σονς οφ Νήγκους, συγκρότημα-μύθος στην Τζαμάικα, είναι έξω από την πατρίδα τους μουσικοί όχι μόνο χωρίς εικόνα αλλά και χωρίς ήχο. Βλέποντάς τους για πρώτη φορά να προσπαθούν να τρέψουν σε φυγή το λευκό εισβολέα (Run Aggression!) σε κάποιο υπαίθριο πάλκο, ακούγοντάς για πρώτη φορά τους ακατέργαστους ρυθμούς και τις φρέσκιες αρμονίες τους, ήταν η πιο ευχάριστη (για μας) έκπληξη της σειράς. Μας άνοιξε την όρεξη για περισσότερο.

Και μια σκηνή όπου ο σωστός τόνος της έρευνας ανέβαινε δυο-τρεις ποιητικές στρατόσφαιρες παρά πάνω: πίνοντας την πίπα τους, οι Culture διαβάζουν τη Βίβλο κι ύστερα ανάμεσα σε φίλους (και συγγενείς;) τραγουδούν έξω στο υπαίθρο ένα ρασταφαριανό ύμνο. Ξαφνικά η ματιά του συνεργείου κι η σκηνοθεσία είχαν τη σωστή αίσθηση: το μίγμα από παραξένισμα και θαυμασμό μπροστά στο άλλο, το μυστήριο μιας διαδικασίας και τον πρωτογονισμό μιας τελετής. Δείχνει χωρίς να παραβιάζει την ανταλλαγή ανάμεσα στο δρόμο και τη θρησκεία, που γέννησε το ρέγκε σ' ένα περιβάλλον όπου η λέξη κοινότητα έχει ακόμα νόημα. Και αγγίζει την ουσία της λαϊκής μουσικής, που δεν μπορεί ποτέ να είναι οι ονειρώξεις ενός παραγωγού δίσκων.

4. Ρίζες

Όλοι οι ιδεολόγοι μαύροι μουσικοί, όπου κι αν βρίσκονται, ψάχνουν τις ρίζες τους στην αφρικάνικη μουσική. Όμως μπορεί η σύγχρονη αφρικάνικη μουσική να γίνει διεθνής χωρίς να χάσει τις ρίζες της;

Ύστερα από τους Τζαμαϊκανούς πολλοί αφρικάνοι μουσικοί είναι έτοιμοι να περάσουν το κατώφλι της διεθνούς διανομής. Ο νιγηριανός μάστορας της μουσικής juju των Γιορούμπα Sunny Ade, με 40 άλμπουμς πίσω του, κυκλοφόρησε τον τελευταίο του δίσκο στην Island και μάλιστα με ένα τραγούδι στ' Αγγλικά. Ο Fela-Anikulapo Kuti κυκλοφορεί ακόμη και σε ελληνική εκτύπωση. Η Νιγηρία, λοιπόν είναι αντιπροσωπευτικό κέντρο, όπου όχι μόνο η μουσική αλλά κι ο αφρικανός αναζητούν τον εαυτό τους στο βιομηχανοποιημένο περιβάλλον γιγαντιαίων μητροπόλεων. Αυτή την πραγματικότητα στρέφει το τρίτο μέρος της σειράς κόντρα στο όραμα των τζαμαϊκανών για επαναπατρισμό στην Αφρική, κι αυτή την ίδια αναζητεί μέσα στις αλλαγές που καθρεφτίζονται στη μουσική. Η μουσική της πόλης με πολιτικοποιημένα συγκροτήματα που τραγουδούν συνήθως στ' Αγγλικά κι η μουσική στα χωριά με τις ζωντανές παραδόσεις. Ο Fela είναι το «αστέρι» του κομματιού. Με τη «μεγαλοπρεπή» μουσική του, τις λαμπερές ενορχηστρώσεις των πνευστών,

την ακρίβεια στους ρυθμούς και τα δραματικά καλέσματα -αποκρίσεις των φωνητικών είναι — στους στίχους— δυο φορές πιο πολιτικάντης απ' τους τραγουδιστές του ρέγκε —στη σκηνή— άλλες τόσες πιο σεξουαλικός επιδειξίας από τον Μάντυ Γουώτερς. «Παντρεύτηκα εικοσιεφτά γυναίκες, γιατί χρειάζομαι εικοσιεφτά γυναίκες», δηλώνει μόνο με το σλιπάκι ανάμεσα στο χαρέμι του από καλλονές πριν παίξει ένα φαλλικό σόλο στο σαξόφωνο. Τα υπόλοιπα συγκροτήματα, τελείως άγνωστα, παίζουν ένα μωσαϊκό από μουσικές που ακούγονται ευχάριστα, αλλά χωρίς τις πληροφορίες που θα τα έντασαν σ' ένα πιο συγκεκριμένο πλαίσιο μένουν ξεκάρφωτα, σαν απλά μουσικά διαλείμματα ενός ονειρικού, χαλαρού ντοκυμανταίρ. Τι σχέση μπορεί να έχει μια κακόγουστη φάνκυ διασκευή της Μικρής νυχτερινής μουσικής με μια παράξενη μπαλάντα για την απελευθέρωση της γυναίκας από το συγκρότημα Tounde και την Frances Kuboye; Μόνο ο δαίμονας της πολιτιστικής σύγχυσης και του «εχμοντερνισμού» μπορεί να μας το ερμηνεύσει. Όσο για το βραζιλιάνικο φολκλór και τα σφιχτά οπτικά μοτίβα του τέταρτου κομματιού στη σειρά, αυτό πια μοιάζει υπερβολική πολυτέλεια για την Ελλάδα. Θρησκευτικοί χοροί και τελετουργίες που χρειάζονται εθνολογική προσέγγιση για ν' αρχίσουν ν' αποκαλύπτουν τα μυστικά τους, ο δάσκαλος της capoeira Βαλντεμάρ Ροντρίγκες, γνωστές προσωπικότητες κι ανώνυμοι λαϊκοί οργανοπαίχτες μιλούν και τραγουδούν τη χαρά και τη νοσταλγία των μαύρων για τις ρίζες, καταγγέλουν την πολιτιστική βία και την εκμετάλλευση των λευκών. Αλλά το πιο φιλόδοξο (κινηματογραφικά) κομμάτι της σειράς, γυρισμένο από το Ροβήρο Μανθούλη, φαίνεται να χάνεται κάπου στις διαφορετικές πεποιθήσεις, τη φτώχεια και τη ζωτικότητα των ανθρώπων που προσπαθεί να παρατηρήσει.

Διακόσια τηλεοπτικά λεπτά για τη μνήμη των μαύρων μέσα από τη μουσική τους είναι κάτι σαν τον κόκο που φέρνει την άνοιξη. Η πρώτη οργανωμένη πλατεία τοποθέτηση της μαύρης μουσικής που αντιμετωπίζεται σαν ενιαία κουλτούρα μέσα στη διασπορά, πέρασε τελικά τα κλειστά και προκατειλημμένα ελληνικά μέσα ενημέρωσης. Ο κόσμος που δείχνει είναι σε αναβρασμό. Το μέλλον του; Κανείς δεν μπορεί να το προβλέψει με σιγουριά. Τη σχέση του με την Ελλάδα; Αυτό ας μείνει ανοιχτό. Πλάι στο άτολμο κι από παντού αποικημένο ελληνικό τραγούδι, η μαύρη μουσική δείχνει ότι κανείς δεν μπορεί ατιμώρητα να καταδιώξει κάθε τι λαϊκό και γνήσιο με τη μανία του «έντεχνου». Προτείνοντας «πρωτόγονες» χαρές, τη χαρά του σώματος, την ευτυχία της απλής επιβίωσης γίνεται χώρος απόδρασης από την κατάθλιψη κάθε πολιτισμού. Κι όσο για το περιεχόμενο οι μαύροι έχουν διαφορετικές, πιο θετικές απόψεις: «Μόνο όταν η μουσική σου χορεύεται μπορεί να μεταδώσει μηνύματα», λέει ο Sunny Ade και κανένας μαύρος μουσικός δεν θα διαφωνούσε. Όποιος το νοιώθει καταλαβαίνει.

*όπως ειρωνεύεται με τους στίχους του ο August Darnell, ένας από τους πιο ταλαντούχους συνθέτες τραγουδιών, αρχηγός της μαύρης και λευκής ορχήστρας King Creole and The Coconuts.

** Από το Man in the Hills, Burning Spear, 1976 Island.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

«ΣΤΟΠ»

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ

ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΙΡΗ
ΖΑΜΠΕΤΑΣ ΛΙΝΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΛΑ·Ι·ΤΖΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΣΑΓΙΩΡ
και άλλοι εκλεκτοί καλλιτέχνες

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Α. ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ACBA)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ACBA)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ACBA)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ACBA)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

ΚΕΝΤΡΟ Γ. ΣΑΜΠΑΝΗ
ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΘΙΠΠΗ - Α.ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΡΟΥ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΛΑΪΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ:

μπουζούκι:	ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
μπουζούκι:	ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
βιολί:	ΑΛ. ΑΡΑΠΑΚΗΣ
κλαρίνο:	ΚΥΡ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ακκορντεόν:	ΛΑΖ. ΚΟΥΛΑΞΙΖΗΣ
κιθάρα:	ΝΙΚ. ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ
κόντρα μπάσο:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ
κρουστά:	ΧΡ. ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Αγ. Λουκά 45 Πατήσια τηλ. 22.83.440 - 20.24.480